

Michael Ende

Școala de magie

și alte povestiri

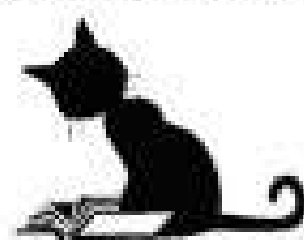
Cu ilustrații de Regina Kehn

Traducere din limba germană
de Raluca Trușcanu

POLIROM
2019

Cuprins

În loc de prefață: Mai exact	5
Școala de magie.....	15
Secretul Lenei	53
Povestea dorinței tuturor dorințelor	92
Norbert Ceafăgroasă sau rinocerul în pielea goală	98
Nu face nimic.....	119
Tontonel și Tontolici	132
O poveste greu de spus	152
Trilu-Lilu-Willi-De-Ce?.....	158
Moni pictează o capodoperă.....	166
Bolul și polonicul.....	173
Dragonul și fluturele sau schimbul ciudat	202
O noapte de groază.....	209
Teatrul de umbre al Ofeliei.....	216

Nimeni nu s-a mișcat, nici măcar Berthold Zburlici.
Doamna elefant a dat din cap cu subînțeleș și nu
a spus decât:

— Na, poftiți!

— Propunerea lui Berthold Zburlici este respinsă,
a răcnit leul. Următorul, vă rog.

În acest moment a făcut un pas în față un bătrân
marabu, al cărui cap chel părea puțin mușcăit de atâta
gândit. Îl chema Profesor Eusebiu Găureștemâl. Pasărea
marabu s-a înclinat țeapănă în toate părțile și a început:

— Onorată audiență, dragi colegi – ăăăă –, în opi-
nia mea absolut relevantă, problema de față nu se

poate rezolva într-o manieră patomelanțanică. Ăăăă... Așa cum am demonstrat deja în opera mea cunoscută la nivel mondial despre acioflaza cataclistică a debrofilelor scleptotomice...

Un oftat a străbătut adunarea, căci toată lumea știa că profesorul Găureștemăl vorbea mereu prea mult și într-un chip de neînțeles – și nu numai din cauza organului său croncănitor, ci în special din cauza modului de exprimare elevat științific.

— Ca să rezum, a încheiat el după o perioadă considerabil de lungă, în cazul lui Norbert Ceafăgroasă este vorba de o așa-numită psimulare urebolană a emfizei caurefantomalistice, care cu siguranță sim-borturmizează prin comunicare semnantică sau care poate fi extrospinatizată total.

A făcut o plecăciune și, în mod evident, aștepta aplauze, dar acest lucru nu s-a întâmplat.

— Foarte interesant, dragă domnule profesor, a spus Richard Răgușilă și a încercat să-și împiedice un căscat, ținându-și neglijent laba în fața botului. Foarte interesant, dar ați putea spune în cuvinte simple profanilor dintre noi ce avem de făcut?

— Ei, bine... ăăă... firește, asta e greu! a cârâit pasărea marabu, scărpinându-și încurcată capul mucegăit cu gheara. Am susținut... ăăăă... ca să spun așa în limbaj

simplicu... ăăă... că trebuie pur și simplu discutat cu blândețe cu rinocerul, că ar trebui să i se explice... ăăă... într-un mod prietenos cât de nefericit se simte de fapt pentru că este așa cum este.

— Ia încercați dumneavoastră! a strigat hiena Greta Groaznic și a râs.

— Dragii mei, viața mea este dedicată cercetării pure, a spus profesorul pe un ton sever. Punerea în practică... ăăă... o las, bineînțeles, celorlalți.

Cu acestea a fost respinsă și a doua propunere. Profesorul Eusebiu Găureștemăl a ridicat afectat din aripi și s-a întors țanțoș, pășind pe picioarele sale subțiri, la locul lui.

Acum a cerut cuvântul un popândău, care era înconjurat de familia sa numeroasă și pe care îl chema Hercule Hophop.

— Dar ce-ar fi dacă am săpa o capcană? a chițăit el. Rinocerul cade în ea și trebuie să rămână acolo până crapă sau până se îmbunează.

— Hmm, a zis leul, și unde ați vrea să săpați capcana?

Hercule Hophop și-a scuipat în lăbuțe gata de treabă și a chițăit:

— Păi, evident, acolo unde individul se plimbă în fiecare zi. E un animal cu obiceiuri atât de fixe, că se plimbă mereu pe aceeași cărare bătătorită.

— Și cât timp vă trebuie până să fie gata groapa în care să încapă un rinocer? a întrebat cu calm Richard Răgușilă.

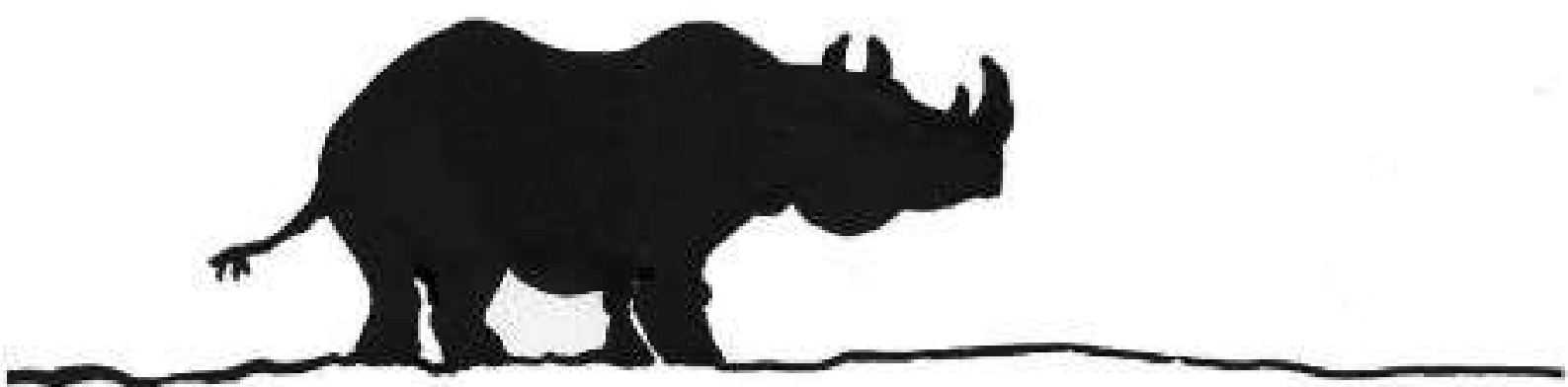
Hercule Hophop a făcut scurt socoteala în minte și apoi a spus:

— Așa, aproximativ, cel puțin zece zile sau mai mult.

Din nou hiena Greta Groaznic a început să râdă în maniera sa neplăcută și a strigat:

— Și voi credeți că între timp Norbert o să stea lângă voi și o să privească liniștit? O să vă ia în corn și o să vă calce în picioare, asta o să facă! În nici un caz n-o să cadă în groapa voastră. Nici măcar el nu e chiar așa de prost.

Richard Răgușilă a zâmbit trist și a făcut doar un semn cu laba, iar Hercule Hophop s-a retras umil.

Au urmat încă zeci de alte propuneri de la celelalte animale, dar, la o examinare atentă, s-a dovedit că nici una dintre ele nu era cu adevărat fezabilă.

Apoi a făcut un pas înainte gazela Dolores Mereu-timidă, i-a privit pe toți cei prezenți cu ochii săi umezi și a spus încet:

— Atunci ne rămâne doar un singur lucru de făcut. Ne strângem catrafusele și ne mutăm într-o altă zonă în care suntem feriți de Norbert Ceafăgroasă.

— Să fugim? a răcnit Richard Răgușilă și a privit-o pe săraca Dolores atât de mânios, că aceasta aproape că a leșinat. Nici nu se pune problema!

Nici n-a terminat bine de zis acestea, că din depărtare s-a auzit un zgomot ciudat, care se apropia cu repeziciune, o fornăială și un grohăit, un zornăit și un tropăit, un pârăit și un trosnet, de parcă un cutremur ar fi surprins această adunare. Și apoi a răsunat răcnetul furibund al lui Norbert Ceafăgroasă:

— Gașcă de perfizi ce sunteți! V-am prins! Ha! Cât de prost m-ați crezut? Vă închipuiți că nu observ cum ticluiți pe ascuns planuri să mă atacați? Pentru asta trebuia să vă treziți mai devreme! Acum o să vă arăt o dată pentru totdeauna ce înseamnă să mă provocați! Lasă că fac eu ordine cu voi!

Slavă Domnului că Norbert nu a putut să pună în practică această amenințare, căci atunci când a ajuns în valea adâncă și îngustă, nu mai era nici picior de animal. Chiar și leul și elefantul au preferat să se retragă în grabă. Rinocerul a trebuit să se mulțumească să facă ferfeniță niște palmieri ca să-și verse mânia pe ceva. Apoi a tropăit absolut nesatisfăcut către casă, prin noaptea cu lună plină, răcnind prin savană în toate direcțiile:

— Vai de cel care se mai arată vreodată pe-aici! Răbdarea mea s-a sfârșit! Pe care-l prind, carne tocată-l fac! Pe care-l prind! Luați aminte, bandă de perfizi și lași ce sunteți!

Aceste cuvinte au avut darul de a face o impresie puternică asupra tuturor celor care le-au auzit, pentru că nimeni nu se îndoia că rinocerul își va pune în practică amenințările. I se puteau reproșa multe, dar nu lipsa de consecvență.

Multe dintre animale, mai ales cele blânde și mai lipsite de apărare, și-au dat seama că gazela Dolores